

MIKKO-PEKKA HEIKKINEN

NORPPA ÖLJY

MIKKO-PEKKA HEIKKINEN

NORPPA
ÖLJY

JOHNNY KNIGA
HELSINKI

Iso kiitos Jaakko Pietiläiselle.
Kirjoittamista tukivat Taiteen keskustoimikunta
ja WSOY:n kirjallisuussäätiö.

© Mikko-Pekka Heikkinen ja Johnny Kniga 2022

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
ISBN: 978-951-0-47835-6
Painettu EU:ssa.

Helsingin Kalasataman asukkaille

ENSIMMÄINEN OSA

3. ELOKUUTA 2029, AAMU

Helsinginselällä aallot kasvoivat. Matti Mubarak rullasi Alexandria-veneensä ruoria tutulla reitillä etelään, Seutulän satamasta kohti ulkomerta. Horisontti oli kuin lyijyä, ja Pasilan uudet pilvenpiirtäjät pilkkottivat yksinäisinä veden ja ilman harmaasta saumasta. Ne seisoivat puoliksi hukkuneina merimailien päässä keulan edessä.

Kone hakkasi epärytmiä ja haisi. Hätävaralöpö ei ollut sen mieleen. Ennen lähtöään Matti oli pumpannut tankkiin polttoöljyä ruosteisesta tynnyristä, jonka pohjaliemi ei normaalioloissa olisi kelvannut kenellekään. Onneksi pohjoistuuli tuuppasi. Matti vähensi kierroksia, ja veneen laukka vaihtui löntystelyksi. Neljän solmun vauhti säästi polttoainetta, mutta suunnan pitämiseksi sai rullata rattia vimmatusti. Kun laine matkusti veneen alle, perä kohosi ja alus surffasi, vauhti kiihtyi. Kun aallon kärki liukui rungon keskiosan tasalle, kahdeksanmetrinen paatti oikeeni hetkeksi vaakaan. Lopuksi keula kohosi, kun aalto alitti rungon viimeiset metrit ja ilmestyi näkyviin aluksen eteen. Matti ohjasi seisaaltaan keinuntaa myötäillen. Keula kumarsi taas. Varpaat likistyivät kiipeästi kumisaappaiden kärkiin.

Edessä ehkä puolen merimailin päässä erottui Taivaskalliosaa-
ren mitätön nyppe. Matti pidätti henkeään. Tulkaa esiin piiloistan-
ne. Mutta ei. Poissa olivat ajoverkkoja vetävät veneet, joita mo-
nesti näki aluevesirajan silakka-apajien tuntumassa. Lähempänä
saarta Matti tarttui kiikariin ja näki huolensa todeksi. Rantakallion
kiinnityslenkit tyhjinä, lipputanko paljaana.

Seutulana naapurivaltio, Saaristo, oli hylännyt etuvartioasemansa.
”El-ama!”

Matti ei tavannut kirotta ääneen, koska piti sellaista karkeana.
Joskus hän hauskutti itseään tokaisemalla arabiankielisen manauk-
sen suomalaisseurassa nähdäkseen kuka kuulijoista oli tarpeeksi
fiksi tajutakseen merkityksen asiayhteydestä. Mutta näillä vesillä
sai kyllä sadatella aivan täydellisen itsekseen.

Hän nosti laatikkomallisen Zodiac-radion luurin korvalleen.

”Mubarak, Äs-Äm-Koo, kuuluuko?”

”Seutulana merikeskus kuulee.”

”Sitä vain, että eipä näy vielä mitään.”

”Eikö yhtään mitään?”

”Äsken oli lokki, joka ruikkasi tuulilasiin.”

Luurista kuului pelkkää kohinaa. Tavallisesti päivystäjät nau-
roivat nimismiehen heitoille laatuun katsomatta. Matti katkaisi
hiljaisuuden:

”Kuule, ota lunkisti.”

”Niin sä hoet. Verkkoja en oo kastellut viikkoon. Meidän teinit
ei elä pelkällä leivällä.”

”Vielä pääset kokemaan, ja tälle löytyy selitys. Jos näen yhdenkään
kanisterin, hieron siitä kaupat ja heivaan suoraan sinun laiturille!”

”Lupailee politiikka.”

”Hei, minähän olen virkamies. Ja saavun kohta Pasilaan. Loppu.”

Alexandrian keula kohosi, putosi. Laivat seilaa tuurilla ja pottu
kasvaa juurilla. Tohmajärven mummon lempilause kevensi mieltä.

Harmi tosin, että Seutulalan paatit eivät pian seilaa enää millään. Saariston kauppa-alueita ei ollut saapunut rannikolle kolmeen-kymmeneen päivään. Öljyntuonti Seutulaan oli lakannut.

Myös radioyhteys Saaristoon oli katkennut. Meren väki ei enää vastannut Seutulalan rantavaltion vhf-kutsuihin. Ilman polttoainetta Seutulalan kalastuspaatit jäivät vain kellumaan ankkuripaikoilleen.

Kuukausi oli tuntunut kahdelta.

Matti Mubarak ja muut seutulalaiset olivat voineet vain odottaa.

Matti oli teroittanut, että Saariston rajoja tulisi yhä kunnioittaa. Itsenäisen valtion aluevesille ei työnnyttäisi ilman lupamenettelyä. Samaa sääntöä noudatti Saaristokin. Aluksi seutulalaiset olivat totelleet, mutta kun nälkä kasvoi, soraäänät voimistuivat. Lopulta Seutulalan rantaparlamentti oli kokouksessaan entisen lentokenttäterminaalin tuloaulassa valtuuttanut tiedusteluretken Helsingin-selälle, aluevesirajan yli Saaristoon. Mattikin oli äänestänyt ehdotuksen puolesta ja ilmoittautunut tiedustelijaksi.

Velvollisuus painoi. Seutulalan johtajana hän oli neuvotellut sopimuksen öljykaupasta henkilökohtaisesti Saariston kuvernöörin Juulia Väntösen kanssa.

Ja nyt Saaristo vaikutti viskanneen sopimuksen lokeille.

Sopimus ei ollut pelkkää bisnestä.

Sivilisaatiot rakentuivat sopimuksille. Niitä solmittiin rauhas-ta, rajoista, kalastusalueista, avioliitosta, palkoista, tulleista, patenteista. Ilman sopimuksia voisimme muuttaa takaisin luoliin. Seutulalan ja Saariston neuvottelutulos muistutti vanhaa kunnan bilateraalista valtiosopimusta.

Matti niiskautti nenäänsä ja irrotti ruorista pyyhkäistäkseen liikituksen silmästään.

Kaiken tämän veden vallassa oli tosiaan saatu aikaiseksi menneen maailman kansainvälistä sopimusta muistuttava paperi. Kauppasopimus oli tuonut hyvinvointia parille tuhannelle ihmiselle. Se

oli kutonut rannikon raunioille yhteiskuntajärjestyksen peittoa ja taputellut saman vällyn alle kaksi erilaista ja omaehtoista pienoiskoivua. Paperi oli Matista arvokkaampi kuin ne yritysten väliset miljoonadiilit, joiden neuvotteluja hän oli aiemmassa elämässään juristina konsultoinut. Siksi Saariston väärinkäytös kirpaisikin niin syvältä. Juulia Vöntönen oli selityksen velkaa, ja sen Matti halusi kuulla häneltä omin korvin.

Aaltojen kärjet hajosivat kuohuksi. Matti kaiveli farkuntaskusta viimeisen matkapahoinvointipillerinsä ja nielaisi sen. Tuulta oli ehkä seitsemän, kahdeksan metriä sekunnissa. Keulan edessä ajelehti kymmenmetrinen kattopelti, jollaiset usein miinoittivat vesireittejä noustessaan pintaan merenpohjan rakennuksista. Vaarallisimpia olivat halvalla rakennetut teollisuushallit, koska niiden kattorakenteet mätänivät irti takuuvarmasti. Matti väisti törmäyksen ja vilkaisi taakse jäävää Taivaskalliosaarta.

Saari oli nykyään pikemminkin luoto, koska puut oli kaadettu. Laella nökötti hirsistä ladottu vartiomaja. Autio, epäilemättä.

Matti muisteli aikaa, jolloin Käpylän kaupunginosan korkein kohta oli ollut mäki eikä saari.

Tulvasta oli vain kaksi vuotta.

Sitä oli melkein mahdoton uskoa, koska se tuntui ikuisuudelta. Oli tapahtunut niin paljon, että koko käsitys ajasta oli heittänyt kuperkeikkaa.

Ennen tulvaa aika oli ollut tilkkutäkki kännykän kalenterissa: asiakastapaaminen punaisella, toimistopalaveri sinisellä, lounas valkoisella, after work keltaisella. Työtunteja Matti ei ollut ynnäillyt, mutta kuukausia asianajotoimiston osakkuuteen hän oli arvioinut olevan jäljellä enää kahdeksantoista, korkeintaan kaksikymmentäkaksi. Nyt aika koostui satokausista, talvisateista, riistahanhien ja auringonvalon odottelusta. Matti hieraisi kämmenselkiään kuin varmistuakseen, että edes hänen

kolmekymmentäneljävuoτίας kroppansa oli vanhaa tuttua materiaalia: lihaa, nahkaa, luuta.

Veden syvyyksissä lahosi kokonaisia kaupunkeja. Helsingin paikalla oli Helsinginselkä. Jos sitä pohti liikaa, sai petikaverikseen unettomuuden.

Matti oli suostunut ehdokkaaksi johtajan vaaleissa, kun Seutulan vapaavaltiota tulvan jälkeen perustettiin. Maailman asento kippasi murehtijat mereen, ja toisin kuin useimpia kollegoitaan, Mattia ajatus johtajaksi ryhtymisestä ei ollut hiertänyt. Päinvastoin. Kun oli vuosia kuiskinut ohjeita erilaisten päälliköiden olkapäällä, teki jo itsekin mieli sovittaa isoja saappaita. Seutulan pomovaalin voittaja oli saanut päättää tittelinsä itse. Matti valitsi omansa julkishallinnon historiasta. ”Nimismies” kuulosti samaan aikaan lupsakalta ja arvovaltaiselta. Takavuosina Suomessa oli ollut niin sanottuja kolmen konstin nimismiehiä, joilla oli valtuudet toimia samaan aikaan poliisipäällikkönä, syyttäjänä ja ulosottomiehenä. Aika oli ajanut sellaisesta ohi, kunnes koitti uusi aika. Nyt monitoimihenkilöitä tarvittiin enemmän kuin koskaan.

Hiiuli-bei, huolta nyt ei / nimismies näin käy merta päin!

Kaksi yksinäistä tornitaloa kohosi suoraan edessä. Siinä kaikki, mitä Pasilan kaupunginosasta oli jäänyt merenpinnan yläpuolelle. Pilvenpiirtäjät olivat muuttuneet saariksi, jotka nyt kuuluivat Saaristoksi itsensä nimenneen minivaltion alueisiin. Yleisradion ikonisen televisiotornin huippu kurkisti vedestä takaoikealle. Mykät lähettimet möllöttivät joukkotiedotuksen muistomerkeinä.

Matti lepuutti kättään kaasuvivulla tyytyväisenä. Kuuden ja puolen merimailin eli kahdentoista kilometrin venematka kotisatamasta entisen lentokentän kupeesta naapurivaltion pohjoisiin

talosaariin oli taittunut puolessatoista tunnissa. Kahdeksanmetri-
nen puuvene oli entiseltä nimeltään Margarita, ja rungon uume-
nissa ryki kymmenheppainen Vikström, joka täydelläkin kaasulla
pikemminkin säästi kuin kulutti polttoainetta. Perinteinen länsi-
rannikon putputtaja oli rekisteriotteen mukaan kuulunut jollekin
kustavilaiselle, mutta muuttunut tulvassa monien muiden veneit-
ten tavoin aavelaivaksi. Margaritaa ei ollut tuona kesänä lasket-
tu veteen, joten tulva oli kaapannut sen mukaansa talvisäilytys-
pukilta. Syksymmällä Matti oli löytänyt paatin asvaltille ajautu-
neena tutkiessaan Uudenmaan uutta rantaviivaa Helsinki-Vantaan
lentokentän tienoilla. Sitten hän oli julistanut uppoamarunkoisen,
vanhan lyllertäjän Seutulan omaisuudeksi, maalannut ohjaamon
virallisen harmaaksi ja nimennyt veneen Alexandriaksi, isänsä syn-
nyinkaupungin mukaan. Aluksen perässä liehuivat harjakattoinen
mökki ja pihämänty: Seutulan vapaavaltion lippu.

Matti ohjasti kerrostalojen juurivesille ja tähysti kiinnityspaik-
kaa. Kuinka ylpeänä Juulia Väntönen olikaan näitä samoja laiturei-
ta esitellyt, kun seutulalaiset olivat ensimmäisen kerran vierailleet
Pasilan talosaarissa. Väntösen väki oli kehystänyt kaksi torniaan
kelluvilla ponttoonilavoilla, jotka toimivat veneiden kotisatami-
na ja kulkusiltoina talon kantilta toiselle. Kunkin laiturin pitkä
kylki oli lukittu metallirullilla pystykiskoihin, jotka puolestaan
oli pultattu talojen ulkoseiniin. Laiturit matkustivat ylös ja alas
aaltojen voimasta.

Matin harmiksi autioina.

Lähimpänä kohosi kahdesta tornitalosta korkeampi, entisen
maailman asuin- ja toimistorakennus. Vielä kaksi vuotta aiemmin,
kun Helsinki oli ollut kuivilla, talo oli kiilannut viimaa sadankah-
denkymmenen metrin korkeudessa. Ennen tulvaa oli näyttänyt
pitkään siltä, ettei Pasilaan nouse yhtäkään tornitaloa, koska raken-
nuttaja toisensa perään meni konkurssiin tai vetäytyi. Kun rohkea

yrittäjä oli sitten lopulta löytynyt ja torneista kaksi saatu aikaiseksi, maailmankirjat menivät uusiksi. Tänään tuuli pieksi enää seitsemänkymmenen metrin estettä. Pinnan alla torni sukelsi pohjaan, hukuneen Pasilan rautatieaseman alueen raunioille, noin viidenkymmenen metrin syvyyteen. Meri oli kiivennyt puoleen väliin taloa.

Hiljaisuus hermostutti. Maisemasta puuttuivat rahtialusten toimielias jyminä ja fiskarien putputus. Saarivartioston pikaveneet. Tornien ikkunat vastasivat kuolleilla katseilla. Poissa olivat vilkutavat lapset. Edes lokkeja ei kaarrellut.

Onko käynyt kulkutauti? Tai joukkosurma?

Karmeita ajatuksia, joten Matti siirsi ne mielestään.

Talo täytyi tutkia. Rakennus torjui pohjoistuulta sen verran leveällä rintamalla, että eteläseinustan laiturin lepäsi huomattavasti seesteisemmässä vedessä kuin muut. Matti lisäsi kaasua ja rullasi rattia oikealle. Hetken vene keinui rajusti, kun aallot kohtasivat suoraan sivusta. Sitten se kaartoi tyveneen pilvenpiirtäjän juureen. Fendarit veneen kyljessä nirskahdivat seitsemänkymmentä metriä pitkään laiturisiin. Ponnistus kattoluukun kautta kannelle, köysi kiinni laiturin knaapiin.

Takaisin veneeseen, veneradio käteen.

”Merikeskus, Mubarak. Käväisen Pasilassa. Autiolta näyttää.”

”Viethän fisujunttilaan lämpimät terkut!”

Laituri tuntui jalkojen alla vakaalta, mutta otti hetken tottua sen persoonalliseen ylös alas -liikkeeseen. Seutulassa laiturit oli ankkuroitu pohjaan. Metalliset rullat kirskuivat seinien kiskoissa, aallot lotisivat hajalle esteeseen. Matti käveli sisäänkäynnille, joka oli alun perin ollut maisemaikkuna korkeuksissa, ja astui satama-aulaan. Tila oli autio. Tänään se ei kuhissut kalastajia, kauppiaita ja saarivartijoita. Lattialla makasi risaisia kelluntaliivejä, pari onkivapaa ja muoviarkku, jollaisiin kalastajat kaatavat jääpaloja ja saalista. Arkku oli haljennut.

”Tervehdys mantereelta! Onko täällä ketään?”

Lyhyt terävä kaiku, siinä kaikki. Vain meri huokaili.

Satama-aula oli rakennettu kaatamalla huoneistojen seiiniä, ja kulkuväylät eri suuntiin oli ladottu entisten asukkaiden matoista. Parketit oli revitty pois lahoamasta. Ilma haisi ummelta, mutta voimakkaammin kuin ennen. Enää lemua ei peittänyt tuoreen kalan tuoksu.

”Haloo? Mubarak, Seutulan nimismies, päivää! Etsin kuvernööri Juulia Väntöstä.”

Hiljaisuus.

Entä pyydys? Mitä sille on tapahtunut?

Saappaan alla räsähti ilkeästi. Matti kyykistyi ja poimi kirkkaita lasinsirpaleita, klimppinä etiketissä. Erottui tuttu, mustalla tussilla käsin taiteiltu tavaramerkki.

Seutula Blueberry Vodka.

”El-ama!”

Mustikalla maustettu paloviina oli rantavaltion valtti, Saariston ja Seutulan kahdenvälisen kaupan kulmakiviä. Juoman maussa yhdistyivät käsin poimitun metsämustikan makeus ja pottuviinan potku. Sen kysyntä saarivaltion tornitaloissa oli ollut vakaata, viime aikoihin asti jopa kasvussa. Viinan lisäksi Saaristoon vietiin kauraa. Vastineeksi Seutula oli saanut polttoöljyä, jota Saaristo tuotti hivenen vastenmielisellä, mutta pettämättömän tehokkaalla menetelmällään.

Lisää siruja. Ja korkkeja, kiinni irtonaisissa pullonsuissa. Miten näin monta lekaa on hajonnut samassa paikassa. Rikottu? Ei ole mahdollista. Mantereen viinaa pidettiin kovassa arvossa. Matti muisti Juulia Väntösen lipsauttaneen ääneen, että jos Seutulan vodkalle laskisi hintaa työsuoritteina, yksi pullo vastaisi noin puoltatoista saaristolaisen työpäivää.

Matti eteni aulasta leveään porraskäytävään ja kurkisti pariin tyhjään huoneeseen. Repaleinen kuhaverkko, läjä kuivuneita

simpukankuoria ja tyhjänä haukotteleva vaatekaappi. Mahtaisiko löytyä öljykanisteria, jota lupailin päivystäjälle? Ehkä se oli silkkaa toiveajattelua, mutta minkäs minä itselleni voin. Uhka muka voitaa mahdollisuuden, kun ihmisiä kuuntelee. Olen toista mieltä.

Vedenpinta tuli vastaan, kun laskeutui rappuja puoli kerrosta. Siinä se oli. Saariston oma innovaatio eli talopyydys. Rakennuksen ensimmäinen pinnanalainen kerros oli muutettu jättimäiseksi rysäksi.

Pinnan alle johtavista askelmista näkyi ensimmäiset neljä. Vedenalaisen ulkoseinän rikottujen ikkunoiden tilalle oli asennettu verkkoluukut, jotka sukeltajat sulkiivat, kun kalat olivat uineet sisään betoniseen labyrinttiin. Sitten veteen johdettiin sähköä. Kuhat ja kampelat siirtyivät selkäuintiin.

Mutta missä sähköjohdot, aggregaatti, happipullot, haavit ja märkäpuvut? Ilman niitä talopyydyksen saalista ei voi kerätä.

Matti kuuli, miten aallot kumisivat talon pohjoisseinään. Hänen jalkojensa juuressa merenkäynti liikutti portaikon vedenpintaa parin sentin verran ylös, alas, ylös... Kuin silmänisku: kunnioita voimaa. Taas tömähti. Matti tunsu jaloissaan liikettä, vaikka seisoipa paikoillaan. Aivan kuin lattia olisi hivenen kallistunut meren voimasta. Havainto säikäytti. Ei kai vakaan tornitalon lattian pitäisi kallistella. Vai myötäileekö se sääoloja? Matti muisti lukeneensa Taiwanin pilvenpiirtäjistä, jotka oli ihan suunniteltu huojumaan Tyynenmeren puhureissa. Järkeily rauhoitti.

Tiedustelua täytyi jatkaa, vaikka joka nurkkaa ei ehtisi kolata. Mutta tuurihan voi aina sattua. Matti suuntasi ylös. Kymmenen kerrosta kiivettyään hän pysähtyi nojaamaan portaikon kaiteeseen. Pahuksen hissit olivat kuolleet tulvassa. Niiden konehuoneissa pesivät pohjakalat. Rinnassa jyskytti.

Silloin katse poimi tekstin käytävän seinässä. Siveltimellä maalattu viesti ulottui käytävän päästä toiseen suljettujen ovienkin ylitse.

*Mahtava on meren aallokko, mahtavampi vaahtopäinen myrsky,
mahtavin on korkeuden Herra!*

Tuo ei ole ollut tuossa kauan.

Ja vastapäisessä seinässä: *Kirottu on jokainen, joka ei tunnusta
tämän lain käskyjä eikä elä niiden mukaisesti. Ja kansa sanokoon:
Aamen.*

Mistä laista lienee kyse? Raamatun teksteistä? Onhan täällä uskovaisiakin, mutta saaristolaiten yhteiskuntamuoto oli ihan saarikäräjien päätöksellä maallinen ja moniarvoinen. Matti kunniotti suuresti Juulia Vantösen työvoittoa vanhoillisen porukan sovittelussa yhteistyöhön liberaalien markkinahenkisten rinnalle.

Olivatko yksittäiset kiihkouskovaiset alkaneet kampanjoida?

Käytävän päässä oli ikkuna. Matti tähysti Pasilan toista pilvenpiirtäjää, tai saarta, parin sadan metrin päähän. Osa laitureista oli kadonnut. Samoin huipulla liehuneet Saariston liput. Tangot seisoivat paljaina.

Aaltojen raidoittama vesi velloi kohti rannatonta ulappaa. Naapuritalon takaa kaakosta, noin kolmen kilometrin päästä, pilkisti Kalasatama. Neljän tornitalon ryväs kohosi suoraan merestä Helsinginselän ulkolaidalla. Entisen kaupunginosan ja koko edesmenneen kaupungin korkeimmat kerrostalot muodostivat nyt Saariston pienoisvaltion ulomman saariryhmän. Pasilan tornien lailla niidenkin alimmat kerrokset viiteenkymmeneen metriin saakka olivat veden peitossa. Pilvenpiirtäjät olivat muuttuneet mudanraaputtajiksi.

Silloin Matti huomasi, että kaakossa päin liikkui jotain.

Kaksi moottorivenettä. Jossain Pasilan huipulla päivysti siis edelleen tähytjä, joka oli ilmoittanut vieraasta omilleen.

Veneiden vauhti oli huomattava. Viisitoistametriset alukset puraisivat vasta-aallot halki järkähtämättä. Matti ähkäisi muistaessaan oman merikaartinsa toimintakyvyn. Öljypula seisauttaisi

Seutulan puolustuslaivueen pian ja kasvattaisi kansalaisten huolia. Rantavaltion puolustusministeri Rebecka Holm maalaili jo synkeitä uhkakuvia itsenäisyyden menetyksestä. Matti oli tyyntellyt väkeä leimaamalla puheet pessimistiseksi liioitteluksi ja sodanlietsonnaksi.

Lähestyvistä veneistä ensimmäinen oli punainen.

Keulakantta peitti... risti?

Kiikarit olivat jääneet Alexandriaan. Veneen perän lyhyessä tangossa vaikutti olevan tuttu Saariston lippu, hopeinen tonnikala sinisellä pohjalla, mutta laivueen alkuperän paljasti jo jälkimmäisen veneen tummanvihreä runko. Alus kuului saarivartiostolle.

Hiiuli-hei! Jos se on Juulia Väsentönen.

Alamäkeen portaat sujuivat parilla loikalla, siltä ainakin tuntui.

Satama-aulassa kaikui lähestyvien veneitten murina. Matti ikävöi huoletonta kurvailua tyvenellä melkein yhtä kipeästi kuin länsimaista oikeusjärjestelmää. Tulvan jälkeen kukin vapaavaltio oli kirjoittanut omat lakinsa tai alkanut soveltaa vanhoja mielensä mukaan. Mutta siitä sai silti ihmisiä kiittää: että oli yhteisöjä, ja edes jonkinlaisia lakeja. Metsissä ja joutomailla elivät yksinäisyydessä ne, jotka keksivät tuomioita mielijohteistaan ja rankaisivat rystysillään.

Laiturilla Matti näki punaisen paatin saapuvan. Runko rautaa, laidat kohosivat liki silmien tasalle. Tuollainen kulutti varmaan sata litraa tunnissa. Huh. Kyljessä luki ROSARIUM.

Matti kohotti kätensä ja huusi:

”Ystävät, olen Matti Mubarak, Seutulan nimismies. Tuon tervehdyksen kansalaisiltani ja pyydän lupaa vieraillla Saaristossa.”

Sitten tapahtui outoja. Järkäle vaikutti pysäköivän Alexandrian kylkeen, vaikka tilaa olisi laiturin mitalta, no eikö se seisahdu. Ei. Mitä ihmettä?

Rosariumin rautarunko painui Alexandrian koivuiseen laitaan. Veneen toista kylkeä rouhi laituri. *Ibn šarmuta!*

MUSTA KOMEDIA VALLASTA, USKONNOSTA JA AHNEUDESTA

Eletään vuotta 2029. Vesi on nielaissut Helsingin, vain pari pilvenpiirtäjää törrottää tulvineesta merestä. Tornitalosaariston väki pyytää hylkeitä polttoainetta varten ja eristäytyy omiin oloihinsa. Mutta mantereen väki haluaa vallata öljytehtaan.

Matti Mubarak, nimismies mantereelta, saa vastaansa saaristolaisia kiihottavan helluntailaispastorin Sakke Jurmalan. Riittävätkö rukoukset, kun tornit huojuvat ja valloittajien veneet lähestyvät?

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-951-0-47835-6